

For at skabe ensartede regler i på den ene side lov om åben uddannelse og lovforslaget om videreuddannelsessystemet for voksne og på den anden side retsgrundlaget for de videregående uddannelser i grunduddannelsessystemet - herunder de fremsatte lovforslag om mellemlange videregående uddannelser og om Danmarks Pædagogiske Universitet (L 186 og L 188, fremsat 2. februar 2000) - stilles der tre yderligere forslag om ændringer af lov om åben uddannelse. Det drejer sig om en udtrykkelig bestemmelse i lovforslagets § 1, nr. 10, hvorefter ministeren godkender, hvilke uddannelsesinstitutioner der kan udbyde de enkelte deltidsuddannelser under åben uddannelse. Dette gælder allerede, hvorfor der alene er tale om en præcisering. Betingelserne for tilbagekaldelse af sådanne godkendelser fremgår af en i § 1, nr. 11, foreslået ny affattelse af den gældende bestemmelse i lovens § 3, stk. 4. Det fremgår heraf, at undervisningsministeren bl.a. kan tilbagekalde godkendelser, hvis der ikke er behov for, at uddannelsesaktiviteten gennemføres af institutionen, eller hvis institutionen ikke overholder regler om uddannelsesaktiviteten eller påbud om at gennemføre konkrete foranstaltninger til oprettelse af forsvarlige uddannelses- eller undervisningsmæssige forhold. Affattelsen af bestemmelsen tager bl.a. højde for en situation, hvor det ud fra uddannelsespolitiske overvejelser, herunder hensynet til kvaliteten og en rimelig regional spredning af uddannelsesudbuddet, findes nødvendigt at ændre udbudsgodkendelser. Det kan fx være, hvis kapaciteten på det pågældende område væsentligt overstiger efterspørgslen efter uddannelsen. Bestemmelsen kan benyttes i forbindelse med en revurdering af det eksisterende udbud af uddannelser, herunder forsøgsuddannelser, set i lyset af lovforslaget om videreuddannelsessystemet for voksne og de institutionsstrukturelle overvejelser, der bl.a. udtrykkes i det fremsatte lovforslag om Centre for Videregående Uddannelse (L 187, fremsat den 2. februar 2000) og i tankerne om »erhvervsakademier« (dvs. centre der udelukkende eller overvejende udbyder korte videregående uddannelser). Tankerne herom planlægger undervisningsministeriet at udfolde nærmere i redegørelsen om erhvervsskolernes institutionelle struktur, som forventes udarbejdet i løbet af foråret 2000.

Der stilles desuden forslag om en adgang for undervisningsministeren til at begrænse optagelse på uddannelser, hvis det af samfundsmæssige grunde er ønskeligt (lovforslagets § 1, nr. 14). Bestemmelsen er primært medtaget for at få hjemmel til at fastsætte optagelsestal ved uddannelser finansieret under Arbejdsmarkedets UddannelsesFinansiering, og hvor der er

betydelig usikkerhed om aktivitetsomfanget. Det grundlæggende princip for udbud af åben uddannelse vil fortsat være, at uddannelsesinstitutionerne selv fastsætter antallet af uddannelsespladser ved åben uddannelse. Ved uddannelser, hvor der iøvrigt vurderes betydelig usikkerhed om aktivitetsomfanget, vil den hidtidige adgang til at benytte tilskudslofter fastsat på de årlige finanslove fortsat blive anvendt.

d. Ændringer som følge af administrative erfaringer med loven m.v.

Et væsentligt element i finansieringen af uddannelsesinstitutionernes udbud af åben uddannelse er den betaling, uddannelsesinstitutionen opkræver for deltagelse i undervisningen inkl. prøver og anden bedømmelse. jf. § 8 i lov om åben uddannelse. Loven indeholder ingen konkrete regler om grundlaget for institutionernes prisfastsættelse, og ministeren har ingen hjemmel til at fastsætte nærmere regler herfor. I praksis har institutionerne vide rammer for at fastsætte deltagerbetalingen.

Uddannelsesinstitutionernes relativt vide rammer for fastsættelse af deltagerbetaling skal medvirke til, at institutionerne kan imødekomme forskellige målgruppers differentierede behov. Deltagerbetalingens størrelse og dækningsgrad af de samlede udgifter vil derfor variere mellem uddannelser og fra institution til institution. Det giver blandt andet institutionerne den fornødne dispositionsfrihed til træffe beslutning om udbud, »standarden« for udbuddet, fx holdstørrelse, antal undervisningstimer og serviceniveau, og til at udvikle nye udbud i lyset af den konkrete efterspørgsel.

For at tydeliggøre det grundlag, som uddannelsesinstitutionerne fastsætter deltagerbetalingen på, stilles der forslag om, at uddannelsesinstitutionen skal udarbejde et beregningsgrundlag (forkalkulation) til brug ved fastsættelse af deltagerbetalingen. Et beregningsgrundlag udføres for at have et grundlag for at fastsætte prisen på uddannelsesudbuddet og grunder sig på de budgetforudsætninger, som institutionen har for udbuddet (fx holdstørrelse, undervisningstimer, lokaleudgifter mv.). For at få en så ensartet opgørelsesmetode for uddannelsesinstitutionerne, at sammenligning af beregningsgrundlag er mulig, stilles der forslag om, at undervisningsministeren kan fastsætte regler for udarbejdelse af beregningsgrundlag. Der stilles endvidere forslag om, at undervisningsministeren kan indhente oplysninger om beregningsgrundlag. Hensigten er ikke, at forkalkulationer løbende skal indsendes, men at ministeren fx kan indhente oplysninger om